

Izvješ e medijskih objava

08.04.2015

Muzeji Hrvatskog zagorja

8.4.2015	Glas Slavonije	Stranica/Termin: 44	Hrvatska
Naslov:	Pucale kubure na Uskrsni ponedjeljak		
Sadržaj:	U nekoliko se mjesta diljem Hrvatske na Uskrsni ponedjeljak pucalo iz kubura i posebno pripremljenih topova. Tako je bilo i u Velikom Taboru, u blizini Krapine. Brojne posjetitelje dvorca Veliki Tabor dočekalo je predstavljanje običaja pucanja iz kubure u uskrsno vrijeme u		
Autor:	M. Bu.		
Rubrika, Emisija:		Žanr:	Naklada: 24.000,00
Ključne riječi:	MUZEJI HRVATSKOG ZAGORJA, DVOR VELIKI TAVOR		
7.4.2015	Zagorski list	Stranica/Termin: 28	Hrvatska
Naslov:	Augustin i eve skulpture u Mariboru		
Sadržaj:	MARIBOR- Galerija Antuna Augustin ića tijekom proteklih je mjeseci razvila suradnju sa Umetnostnom galerijom u Mariboru, koja je bila uključena u međunarodni projekt pod nazivom Heroes We Love. Ideologa Identity and Socialist Art in New Europe. Projekt, kojeg podržava		
Autor:	(zl)		
Rubrika, Emisija:	Panorama	Žanr: izvješće	Naklada: 7.000,00
Ključne riječi:	MUZEJI HRVATSKOG ZAGORJA, VLASTA KRKLEC, GALERIJA ANTUNA AUGUSTIN IĆA,		
7.4.2015	Zagorski list	Stranica/Termin: 34	Hrvatska
Naslov:	Na spektakularnom rallyju nastupile 55 posada		
Sadržaj:	SVE JE SPREMNO ZA 4. IZDANJE RALLYJA U KUMROVCU		
Autor:	Tomislav Zrinščak		
Rubrika, Emisija:	Sport	Žanr: izvješće	Naklada: 7.000,00
Ključne riječi:	MUZEJ STARO SELO KUMROVEC		
10.4.2015	Globus	Stranica/Termin: 52	Hrvatska
Naslov:	Mogu voditi grad i na duži rok		
Sadržaj:	VESNA KUSIN, OPUNOMOŠENA ZAMJENICA GRADONAČELNIKA ZAGREBA		
Autor:	JANJA FRANKO		
Rubrika, Emisija:	/	Žanr: intervju	Naklada: 51.000,00
Ključne riječi:	MUZEJI HRVATSKOG ZAGORJA, NEANDERTALCI, MUZEJ KRAPINSKIH		

Naslov: Pucale kubure na Uskrsni ponedjeljak

Autor: M. Bu.

Rubrika/Emisija:

Žanr:

Površina/Trajanje: 135,19

Naklada: 24.000,00

Ključne riječi: MUZEJI HRVATSKOG ZAGORJA, DVOR VELIKI TABOR

03

BORNA FILIĆ/PIXSELL

Pucale kubure na Uskrsni ponedjeljak

● U nekoliko se mjesta diljem Hrvatske na Uskrsni ponedjeljak pucalo iz kubura i posebno pripremljenih topova. Tako je bilo i u Velikom Taboru, u blizini Krapine. Brojne posjetitelje dvorca Veliki Tabor dočekalo je predstavljanje običaja pucanja iz kubure u uskrsno vrijeme u Hrvatskom zagorju. Običaj ima tradiciju dužu od 500 godina, a iz kubure su pucali članovi lokalne udruge. Osim mještana kuburaše su pratili i brojni turisti iz Slovenije, Austrije i Mađarske. (M.Bu.)

Naslov: Augustin i eve skulpture u Mariboru

Autor: (zl)

Rubrika/Emisija: Panorama

Žanr: izvješ e

Površina/Trajanje: 153,14

Naklada: 7.000,00

Ključne riječi: MUZEJI HRVATSKOG ZAGORJA, VLASTA KRKLEC, GALERIJA ANTUNA

Augustinčićeve skulpture u Mariboru

MARIBOR - Galerija Antuna Augustinčića tijekom proteklih je mjeseci razvila suradnju sa Umetnostnom galerijom u Mariboru, koja je bila uključena u međunarodni projekt pod nazivom Heroes We Love. Ideology, Identity and Socialist Art in New Europe. Projekt, kojeg podržava Europski program Kreativna Europa 2014 – 2020., objedinjuje partnere iz Slovenije, Hrvatske, Bosne i Hercegovine, Srbije, Albanije, Grčke, Bugarske i Poljske te kroz izložbe, predavanja, međunarodne konferencije, radionice i javne umjetničke intervencije propituje baštinjenu umjetničku produkciju iz doba socijalizma. U sklopu tog projekta, Umetnostna galerija u Mariboru radila je na realizaciji izložbe pod nazivom Naši heroji/socijalistički realizam revidiran/primjer: ex-Jugoslavija. Kako je Antun Augustinčić bio jedan od dominantnih autora čija djela je trebalo predstaviti, za potrebe izložbe Galerija Antuna Augustinčića posudila je iz svog fundusa šest Augustinčićevih skulptura, Muzej Staro selo Kumrovec jednu, a muzejski savjetnik Davorin Vujčić napisao je neke od popratnih tekstova izložbe, referirajući se na Augustinčićeve spomenike u Banja Luci i New Yorku. Izložba koja se prostire na 800 kvadrata izložbenih dvorana Umetnostne galerije u Mariboru, otvorena je u petak, 20. ožujka, a svečanom otvorenju prisustvovali su ravnateljica Muzeja Hrvatskog zagorja Vlasta Krklec, voditelj Galerije Antuna Augustinčića Božidar Pejković te muzejski savjetnik Galerije AA, Davorin Vujčić. Izložba u Mariboru ostat će otvorena do 23. kolovoza 2015. godine. (zl)

Naslov: Na spektakularnom rallyju nastupit će 55 posada

Autor: Tomislav Zrinščak

Rubrika/Emisija: Sport

Žanr: izvješće

Površina/Trajanje: 584,01

Naklada: 7.000,00

Ključne riječi: MUZEJ STARO SELO KUMROVEC

SVE JE SPREMNO ZA 4. IZDANJE RALLYJA U KUMROVCU

Na spektakularnom rallyju nastupit će 55 posada

Tomislav Zrinščak
KUMROVEC

Auto klub Delta sport iz Zagreba u suradnji s Općinom Kumrovec i Termama Tuhelj organizira međunarodni rally pod nazivom "4. Rally Kumrovec 2015.". Ovaj spektakularni rally održat će se 10. i 11. travnja na prostorima parkinga Terma Tuhelj i u Kumrovcu. Bodovali će se za FIA zonsko natjecanje, Prvenstvo Hrvatske, Prvenstvo Sjeverne lige i za Rally Challenge, pa ne čudi da se prijavilo 55 posada. Vrijedni zanesenjaci AK Delta sport 2012. i 2013. od Hrvatskog auto i karting saveza dobili su nagradu za najuspješniju organizaciju rallyja, upravo za kumrovečki rally, pa ne sumnjamo da će i ovo izdanje biti organizirano na najvišem nivou. Da bi rally što više približio publici, članovi ovog kluba na čelu s predsjednikom Edinom Dino Deljkovićem i tajnikom Željkom Štefanićem organizirali su veliku promociju u trgovačkom centru Westgate, koja je odlična primljena od strane posjetitelja ovog centra. - Utrka bi se praktično mogla održati već sutra. Tridesetak članova našeg kluba već je sada aktivno uključeno u organizaciju, a na dane održavanja rallyja u organizaciju će biti uključeno gotovo 200 ljudi. Najviše njih obavljat će sudačke i redarske poslove. Imamo odličnu suradnju s Općinom Kumrovec i Termama Tuhelj i bez njihove potpore bilo bi prilično teško ili gotovo nemoguće organizirati ovaj zahtjevni rally - riječi su tajnika kluba Željka Štefanića, koji će obavljati dužnost direktora rallyja u Kumrovcu.

Novost prolog na parkiralištu Terma Tuhelj

Kao i svake godine, AK Delta sport nam priredi neku novost ili ugodno iznenađenje. Tako će se na parkiralištu Terma Tuhelj u petak 10. travnja održati zanimljivi prolog u dužini od 2.09 kilometara. Prva će se utrka

održati u 18. a druga u 20 sati. - Iako se rezultati prologa ne zbrajaju u ukupne rezultate rallyja, prolog je obavezan za sve posade. Prolog je zamišljen kao show dio natjecanja, a posebno ćemo nagraditi najbolje u ovoj disciplini. Očekujemo veliki broj gledatelja, što će biti dodatni poticaj vozačima. Posebno će biti atraktivan drugi prolog koji će se voziti kad padne mrak, što će dati dodatnu draž, a gledatelji će zaista doći na svoje. Drugi prolog prenosit će se direktno na Kreator TV-u, a AK Delta sport na svojoj će stranici objaviti link na kojem će se moći pogledati utrka za sve one koji nemaju Kreator TV - otkriva nam Štefanić.

Ceremonijalni start u Starom selu

U subotu 11. travnja kreće pravo "kreševo". Sve će započeti ceremonijalnim startom u Starom selu u Kumrovcu koji će se održati minutu iza deset sati. Program će u oba rally dana voditi predsjednik AK Delta sport, Edin Dino Deljković, koji se odlično snalazi u ulozi voditelja. Elokventni predsjednik kluba svojim vrsnim poznavanjem ovog sporta i svih vozača daje ovom rallyju posebnu notu. Prvi brzinač u Supersport 1 u dužini od 8,99 km započeti će u 11.39 sati, a drugi u istoj dužini, ali u suprotnom smjeru u 12.52. Nakon toga slijedi pauza, a rally majstori će ponovno na stazu u 15.40 sati kada ih čeka brzinač pod nazivom Kumrovec 1 u dužini u 13.08 kilometara, dok će se posljedni brzinač pod nazivom Kumrovec 2 u istoj dužini i suprotnom smjeru započeti u 16.53 sati. U 18.15 sati započeti će ciljna ceremonija i podjela nagrada. Rally elitu predvodit će posade Janos Szilagy/Botond Csany u Mitsubishiju EVO IX koji brane boje AK Delta sport te Juraj Šebalj i Toni Klinc u autmobilu iste marke, koji brane boje AKK Sveta Nedelja. Ozbiljno treba računati na mađarske posade Antal Kovacs/Gergo Istovics koja nastupa u Ford Fiesta R 5, te Andre-

as Ferjancz/Nikolett Foldi i Peter Kondella/Arnold Szilassy koje obje nastupaju u Mitisubishiju EVO IX

Dario Šamec i Goran Šams predvođe zagorske vozače

Najveću pozornost od svih zagorskih posada plijene Dario Šamec (AK Zagorje - Oroslavje) i Goran Šamec (AK Stubaki). Iskreno se nadamo da su dječje bolesti na njihovom Citroenu C2 R2 preboljene. - Očekujemo pobjedu u klasi III koja je dosta prazna jer je puno vozača otišlo iz ove klase u Mitropa kup. Nadam se da su problemi iza nas. Osobno mi ovaj tip brzinača ne odgovara, ali Goran i ja učinit ćemo sve da doguramo što više u generalci, a pri tome da atraktivnom vožnjom razveselimo naše fanove - optimističan je Dario Šamec. Puno se očekuje i od posade Zagorje - Oroslavja Juraj Combaj/Krešo Krajačić koja će nastupiti u klasi V-S1 u Suzuki Swiftu 1.3. Od ostalih vozača iz zagorskih

klubova tu će biti još Saša Horvat koji je u svoju Škodu Fabiu ugradio novi motor 1.4 16 v, a na mjestu suvozača će mu biti Damir Boc (Ina Delta). Sandi Garguljak (Zagorje - Oroslavje) pokušat će sa svojim Renaultom Cliom i suvozačicom Dinom Orešić (AMD Dugo Selo) što bolje proći u klasi II. Tomislav Tenšek i Josip Smrečki branit će boje Stubaka u Ford Focusu. Premijerni nastup očekuje Nikolu Jurinca i Maria Bana (oba Zagorje - Oroslavje) u Peugeotu 206. Premijeno bi za Zagorje - Oroslavje trebala nastupiti i posada iz Osijeka Ivica Marić i Vladimir Blaženčić u BMW E30 325i. Idejno riješenje plakata za rally kao svoj maturski rad izradila je Tena Mikić, koja je inače član AK Zagorje - Oroslavje. Sve u svemu, očekuje nas pravi automobilistički spektakl. Stoga, ljubitelji auto utrka i "mirisa oktana", u petak nemojte propustiti prolog na parkiralištu Terma Tuhelj, a u subotu odlične brzine u Kumrovcu.

ŽELJKO ŠTEFANIĆ, DARIO ŠAMEC I EDIN DINO DELJKOVIĆ NA PROMOCIJI RALLYJA U WESTGATEU

Naslov: Mogu voditi grad i na duzi rok

Autor: JANJA FRANKO

Rubrika/Emisija: /

Žanr: intervju

Površina/Trajanje: 5.832,14

Naklada: 51.000,00

Ključne riječi: MUZEJI HRVATSKOG ZAGORJA, NEANDERTALCI, MUZEJ KRAPINSKIH

Vesna Kusin
snimljena na
Dubravkinu
putu, podno
svoje kuće, gdje
najčešće sece
kujicu Tiru

Hrvatska GLOBUS

VESNA KUSIN, OPUNOMOĆENA ZAMJENICA GRADONAČELNIKA ZAGREBA

Mogu ja voditi grad i na duži rok

Mirna sam i osjećam se sigurnom. Imam puno utakmica u nogama. Mene su moje kolege novinari zvali "žena zvijer". Nisam ja ničija lutka na koncu, pa ni Bandićeva

RAZGOVARALA JANJA FRANKO SURADIVALA MAJA KARDUM
SNIMKE NEJA MARKIČEVIĆ/CROPIX I PRIVATNI ARHIV VESNE KUSIN

Iako uvijek besprijeckorno sređena, kaže da je, obično, kada šeće svoga psa Tiru, obučena kao klošar. Kod nje pokazalo se da je svaki pad u životu bio stepenica prema gore. Napominje da je sve u životu postigla sama i da joj nikada nitko nije "čuvao leđa". Uvjeren je u to da ima sposobnost, nepogrešivo, izdvojiti drvo u šumi. Povezuje da je i to bio jedan od mogućih razloga zbog kojih ju je, u svom odsustvu, zagrebački gradonačelnik Milan Bandić imenovao svojom opunomoćenom zamjenicom.

Vesna Kusin nije smatrala oportunističkim prikloniti se nekoj, bilo kojoj, političkoj strani, jer uvijek joj je bilo dovoljno da je "upisana" u opciju – rada. U svemu je tip odlikašice i veoma je veseli odlazak na posao. Ima golemu energiju i snažan tempo koji nije jednostavno slijediti. Preko dvadeset godina bila je novinarka i urednica u Vjesniku, a jedina se

svojedobno bavila temama prostornog uređenja, urbanizma, arhitekture, a odlazila je i na brojne konferencije o očuvanju Jadrana. Kao ravnateljica Galerije Klovićevi dvori priredila je mnogo značajnih izložbi. "Cijeli sam život učila", otkriva Vesna Kusin.

■ Kako objasniti da je Milan Bandić odlučio da u njegovom odsustvu vi vodite grad unatoč tomu što je, u međuvremenu, Sandra Švaljek, dok je obnašala tu dužnost, privukla pažnju, izazvala simpatije. Čime ste zaslužili njegovo povjerenje?

– Teško je meni to objašnjavati. Na to pitanje pravi odgovor bi mogao dati samo Milan Bandić. No, mi smo po temperamentu, radoholičarstvu i energiji sigurno sličniji. Mene i pozna duže, što nije zanemarivo. Ipak sam osam godina bila ravnateljicom Galerije Klovićevi dvori, kojoj su osnivači po pola Ministarstvo kulture i Grad Zagreb. U tih osam godina on je mogao pratiti moj rad. Program Klovićevih dvora je u to vrijeme bio vrhunski, a po poslovanju Klovićevi dvori su tada bili

najbolja kulturna institucija u Gradu Zagrebu. Gradonačelnik Bandić je u to vrijeme više puta sudjelovao u otvaranju izložbi. Pa iako se mene obično vezalo uz Ministarstvo kulture, on bi znao reći "Ma ti si naša". "Naravno", odgovarala bih, jer je Galerija i gradska i ministarska. Ali nisam tada, kao neki moji kolege, ovisno o tome kome su pripadale njihove institucije, obilazila ni Ministarstvo ni Grad, smatrala sam da samo moram raditi svoj posao najbolje što znam i da će rezultati tog rada biti najbolji moj kredit i u Ministarstvu i u Gradu. Očito sam i kod gradonačelnika stekla tako neki kredit, pa me je uoči izbora 2013. godine pozvao u svoj tim.

■ Iako je Milan Bandić bio upoznat s vašim sposobnostima, ipak je, u početku, kada je morao otići, postavio kao ovlaštenu zamjenicu Sandru Švaljek. Koji je razlog da je prigodom drugog svog odlaska premjestio šahovske figure, to jest postavio upravo vas?

– To mogu samo nagađati. Sandra Švaljek je »

GLOBUS Hrvatska

» bila prva zamjenica, zadužena za gospodarstvo, a ja druga, za društvene djelatnosti. Stoga je normalno bilo da njoj da punomoć. Ali sad se predomislio. Zašto? Nije mi rekao! Nije mi ni rekao da će punomoć prenijeti na mene. Dakle, svako objašnjenje je u sferi nagađanja. No, u ovih više od godinu dana zajedničkoga rada, Bandić je uočio da brzo detektiram probleme, uočavam kad netko "prodaje bozu", energično reagiram i da se borim žestoko za pravu stvar. Stoga je nekim ljudima, s kojima je bilo određenih problema, znao reći "Budite sretni da vas nisam pustio Vesni, jer biste sigurno prošli lošije". Kada bih, u nekim situacijama, malo žešće reagirala, znao me i smirivati. To zato što sve radim energično i sa strašću. Ali se i dobro nosim s problemima. Na posao uvijek dolazim sa smiješkom. U Vjesniku su mi se znali čuditi kako nakon sjekira u leđa još mogu sa smiješkom dolaziti na posao, pa su me neke kolegice zvale "žena - zvižer".

■ **Je li vas postavio kao zamjenicu zato što je smatrao da je u ovom trenutku potrebna čvrsta ruka? Sandra Švaljek je blaga, šarmantna i, očito je, voli se sviđati.**

– Ne mogu govoriti o tome što on, zapravo, misli, jer o tome mi nikada nismo razgovarali. Sve što se desilo, bilo je bez obrazloženja. Znam jedino da je uočio da volim svaku stvar odraditi do kraja. Uočio je moju energiju, upornost i to radoholičarstvo. Sjećam se da mi je, jednom prilikom, kada smo bili u radnom stampedu, rekao – "E, ti i ja baš smo se našli. Imamo istu energiju i možemo preko sebe mnogo toga prevaliti."

■ **Izjavili ste da je sigurno da ga nećete izdati. Što bi, u ovom slučaju, to trebalo značiti? I kako biste ga uopće mogli izdati?**

– Pa gledajte, ne mogu ostaviti čovjeka u nevolji. Vi znate da sam i ja bila u nevolji, kad me je sad već bivša ministrica makla iz Klovićevih dvora, a njezina me odabranica gumula u dokumentaciju s obrazloženjem da nisam stručna. Prvi koji mi je pružio ruku bio je Milan Bandić! On je i danas gradonačelnik Grada Zagreba. Prvo su mu zabranili obnašati tu dužnost, a onda kad su mu tu zabranu skinuli, istog dana su ga ponovno uhitili. Kojeg li paradoksa! Promislite, kako bi sada, kada me je opunomoćio da umjesto njega vodim Grad, izgledalo da sam rekla – "Ne, hvala, ja to ne bih". Značilo bi to ostaviti Grad u trenutku kada s njime on ne može upravljati, jer se nalazi tamo gdje je, i time izazvati krizu koju mnogi priželjkuju. U ovom trenutku ja mu to ne bih mogla učiniti. Bez obzira na situaciju ja ću sada raditi najbolje što mogu, pa dokle ide. Do njegova povratka!

■ **Idemo spekulirati: da ste odbili i otišli, što bi se dogodilo? Da li bi se, možda, Sandra Švaljek vratila?**

– Dogodili bi se prijevremeni izbori jer bi Grad ostao obezglavljen. Sandra Švaljek je dala ostavku jer joj je oduzeta punomoć. Mislim da se više ne bi mogla vratiti.

■ **Ona je najavljivala tu ostavku u slučaju da bude lišena funkcije na kojoj ste danas**

SLIČNI PO TEMPERAMENTU Bandić i ja smo po temperamentu, radoholičarstvu i energiji slični: u ovih godinu dana zajedničkoga rada uočio je da brzo detektiram probleme i uočavam kad netko "prodaje bozu"

vi. Teško je ići stepenicu dolje, povrijeđeni ego, ili...? Kako tumačite taj njezin potez?

– Sigurno da je povrijeđena. Uskraćeno joj je povjerenje. Stoga je zaključila da, zapravo, nema što tu više tražiti. To je prvo rekla meni u četiri oka, a odmah potom, isti dan, i javno obznanila. Sasvim je prirodno, pa i dopušteno, da se svi mi međusobno razlikujemo. Što se mene tiče, nikada nisam vodila računa o tomu da li se negdje uspinjem ili padam i shodno tomu ne smatram da sam ovom funkcijom napredovala. Svi me oslovljavaju titulom "gradonačelnice", što je potpuno pogrešno, jer ja sam opunomoćena zamjenica. Smatram da je to velika odgovornost i ne mislim da mi zbog toga nos treba parati oblake. Znamo za onu misao – daj nekome malo vlasti, pa ćeš vidjeti kakav je zapravo. Eto, što se mene tiče, ništa se nije promijenilo, što znači da i dalje radim mnogo i da to isto zahtijevam od drugih. Osim toga, u svom životu već sam "debelo" navikla na te amplitude gore – dolje. U Vjesniku sam bila urednica, pa su me smijenili, ne jednom, i nisam zbog toga umrla. Pa sam bila pisac, pa komentatorica, pa opet urednica. I tako ideš dalje. Moja je satisfakcija u činjenici da je ono u što sam ulagala trud polučilo uspjeh. A uvijek sam radila u "rudokopu". U Vjesniku, u Klovićevima, pa sad i u Gradu.

■ **Našli ste se na "brisanom prostoru" sami. Dogode li vam se nedoumice koliko možete biti u stanju s time se nositi?**

– Nije me uhvatila panika. Mirna sam i osjećam se sigurnom. Iza mene je veliko životno iskustvo. Imam utakmica u nogama, kako se to kaže. Sama sam, ali i nisam sama. Uz mene su pročelnici ureda pa ćemo zajedno ići naprijed. Važno je da svatko radi posao za koji je zadužen. Sad me novinari pitaju – koji su vaši prvi potezi? Kao da ću promijeniti svijet! Nastavit ću raditi, poticati druge, tražiti da se poštuju rokovi. Čuda se ne mogu dogoditi u Gradu kojem je Vlada mini poreznom reformom oduzela 800 milijuna kuna, pa onda još oprostila dugove na račun gradova. U ovoj situaciji najvažnije je da Grad funkcionira. Istina, nemam nikoga iza sebe tko m' čuva leđa. Ali znam raditi i toga se ne bojim. A da će uvijek biti kritika, toga sam svjesna. Pa već dan nakon što sam primila punomoć pročitala u jednom dnevnom listu da sam Bandićeva "lutka na koncu". To nikad nikome nisam bila, pa neću ni sad. Ali znam što je bio njegov i naš predizborni program. A i kada me je pozvao u svoj tim, prvo sam ga pitala treba li me kao izvršitelja ili kao čovjeka koji će mu svojim stručnim savjetima moći pomagati u sektoru koji trebam pokrivati. Znao je odgovoriti? "Zato sam te i zvao." Da stručno pomognem! Navikla sam već i spremna sam na to da "šefa" nikada nitko ne voli. Kod nas je problem kada zahtijevaš od nekoga da u dogovorenom roku nešto mora biti izvršeno. Još uvijek vlada socijalistički mentalitet po principu – bumo radili, pa kad završimo bude go-

Hrvatska **GLOBUS**

tovo. A iskustveno, iz Vjesnika, tvrdim – sve se mora i može na rok, jer rotacija kreće. Tako je moja prva rečenica upućena uposlenicima u Klovićevima bila “Meni je rok svetinja”. Zacrtala sam kalendar izložbi i rekla – tog datuma u toliko sati otvara se ta izložba. Bilo je, doduše, u početku pokušaja opstrukcije, ali nisam popustila. Rekla sam sada ćemo svi, i ja s vama, raditi i izložba će biti otvorena kada je planirano. I bi tako. Ako jednom popustiš, onda je gotovo. I radila sam i s njima. Tako je i ovdje. Svi trebamo raditi i poštovati zadane rokove. I sve će onda biti u redu.

■ Opće je mišljenje da je Milan Bandić mnoge stvari, projekte, napravio po principu međusobnih ustupaka.

– Nema uvida u to jesu li postojali ikakvi ustupci, no moj je princip da se svaki posao treba odraditi bez ostatka, a ne – ti meni, ja tebi. U ovo vrijeme koliko sam svjedočila njegovom radu, uočila sam da kada želi nešto sprovedi, onda uporno tjera mak na konac da to i ostvari. U tome smo slični, no naši pristupi i načini su nešto drugačiji. Isto tako, Sandra je radila dobro, ali nije radila kao Bandić, a niti smo nas dvije slične.

■ Kako biste napravili distinkciju između vas dvije? Viste egzektivni, čvrste ruke...

– ... a Sandra je mirnija na izvjestan, recimo, finiji način. Ima svoj sustav i ona ga provodi. Pokrenula je neke dobre projekte, a zajedno smo sudjelovale u borbi protiv vandalskog grafitiranja. Imale smo mnogo zajedničkih

konstruktivnih razgovora. Ona je, ipak, kao ekonomista bila savjetnica Sanaderu i Jadranki Kosor. Radila je na proračunima i to su neke druge kvalitete i mogućnosti. Sa svoje strane nemam nikakvu primjedbu oko njezinog rada i stručnosti. Međusobno, funkcionirale smo besprijekorno.

■ I što vi sada možete učiniti?

– Raditi. To meni nije ništa novo. Gledajte, kada god je Bandić išao na put, ovlastio je Sandru ili mene, a kad su, primjerice, njih dvojice otišli zajedno u Moskvu na pet dana, onda je opunomoćio mene i ja sam radila sama. Sada sam možda sama na duži rok. Ali samo treba raditi.

■ Koliko se trenutno, u ovoj situaciji, možete dogovarati s njim dok je u Remetincu i da li komunicirate preko njegova odvjetnika?

– Ne. Istina je, očekivala sam da će me njegov odvjetnik pozvati u svoj ured, no to se nije dogodilo. Mi se pozdravimo kada se vidimo na kakvoj premijeri. I to je sve. Dakle, od 19. listopada prošle godine, kada su Bandića prvi put odveli, vidjela sam ga samo dva puta. Jednom, na koncertu u Lisinskom za osmi mart, i još nekom prilikom. Nije mi dao nikakve upute, a rekao mi je jednu jedincatu rečenicu: “Samo dalje radi svoj posao; i izdrži”. Između prvog i drugog uhićenja nije dolazio do ureda, jer je imao zabranu obnašanja dužnosti.

■ Rekli ste mu da je njegova zbirka umjetnina obično smeće.

– Ma nisam rekla njemu. Nego, kada smo u vrijeme predizborne kampanje išli na teren, svratili smo i u njegovu vikendicu. Rekao nam je tada da možemo tu kućicu razgledati i iznutra. Mi, s njegove izborne liste, ušli smo i normalno da mi je za oko pala hrpa na podu složenih slika. Pogledah i zaprepastih se! Ne znam tko je sve sa mnom bio unutra, ali istog sam časa rekla: to je zadnje smeće. To s umjetnošću nema veze! No, ljudi koji su mu to poklanjali u raznim prilikama nemaju pojma o umjetnosti. Za njih je to bila velika gesta. A mene je u jednoj prilici bilo sram gledati kad je primao javno takav poklon. Ali on je jednom godišnje znao napraviti aukciju tih djela, a prikupljen novac donirao je u humanitarne svrhe.

■ Vaš radni dan?

– To je jako teško opisati. Nema kod mene istih radnih dana. Legnem oko jedan, dva iza ponoći, dignem se u 6 i 15. Imam psa koji je nekad kod mene, a nekad kod moga sina. Ujutro je prvo kava, onda prošetam psa i s njim odem do dućana na Gornjem gradu. Još u vrijeme moga rada u Vjesniku izvježbala sam da za pola sata protrčim kroz kupaonicu i ormare i izidem van drugačija. Ako nisam skuhala navečer, onda ujutro priredim ručak za mamu i u osam sati odem na posao gdje provedem cijeli dan. Nema radnog vremena i često sam tamo do kasno navečer. Često sam na terenu, no veselim se kada mogu jedan dan ostati u uredu.

■ Češki predsjednik Vaclav Havel od Amerikanaca je, svojevremeno, dobio velika sredstva za obnovu Praga. Što se kod nas može učiniti po tom pitanju?

– Ove godine je Vlada, kao što već rekoh, donijela novu poreznu reformu, koja se ne čese o državni proračun, nego sve ide na teret grada. Mislim da je to politika ciljana protiv metropole. Nema države na svijetu koja radi protiv svog glavnog grada, kao što je slučaj u nas. Drugi su gradovi pali kao kolateralne žrtve. Sve ide na lokalnu samoupravu. Ali su ostale sve funkcije koje su se na temelju tih prireza, što su ih gradovi dobivali, iz toga financirale. Tako je Zagreb ostao bez 800 milijuna i s obzirom da nema investicija, sve je stalo. K tomu, i oprost dugova je Vladina odluka. Ne oprašta to država, nego su opet potpisali gradovi i sve to ide iz gradske kase.

■ Kako to riješiti?

– Da čovjek ne vjeruje u bolju budućnost, mogao bi sada umrijeti. Uvijek mislim da će sutra biti bolje, iako vas život uči da je svaki sljedeći korak gori. Vjerojatno uvijek mora doći do dna da se nešto pokrene.

■ Bilo je nekih ideja da se urede zagrebačke fasade s pomoću donacija uglednih poslovnih pojedinaca poput Ivice Todorića, Emila Tedeschija...

– Ne znam koliko bi to bilo moguće na nivou grada, ali znam kako je bilo kada sam tražila sponzore dok sam radila u Klovićevim dvorima. I tu nam je, između ostalih, Agrokor izlazio u susret. Tedeschi je moj susjed na Gor- »

REAKCIJE NA PROBLEME

Energično reagiram. Stoga je Milan Bandić nekim ljudima s kojima je bilo određenih problema znao reći: “Budite sretni da vas nisam pustio Vesni, jer biste sigurno prošli lošije”

GLOBUS Hrvatska

DANI U NOVINARSTVU

S kolegicama iz Vjesnika: Vesna Kusin, Miroslava Jandrić, Živana Morić, Đurđica Kuntić i Dubravka Vrgoč, današnja intendantica HNK u Zagrebu (desno)

VUKOVAR

U ratom razorenom Vukovaru, u koji je ušla s UNPROFOR-om: kao novinarka Vesna Kusin znatan dio karijere bavila se upravo ugroženom spomeničkom baštinom (dolje)

U VJESNIKU
U redakciji Vjesnika 1987. (desno), u kojem je provela 30-ak godina kao urednica, novinarka, komentatorica...

njem gradu, gledamo si u prozore. Ali njegov interes je negdje drugdje. On ima svoj košarkaški klub "Cedevita", bavi se glazbom i u to ulaže, a ima i sluha za suvremenu umjetnost. Kako je kod nas pretežito sve politika i kako je sada vezan uz opciju premijera Milanovića, teško mi je vjerovati da bi se sad mogao odlučiti za neku financijsku injekciju Gradu. Mada bih voljela da grešim!

* Vaš posao ravnateljice u Galeriji Klovićevi dvori?

– Paradoksalno je da je sudbina odredila da dodem na čelo institucije u zdanju o čijoj sam devastaciji nekada pisala kritički i oštro, u cilju zaštite kulturne baštine. Kada se, naime, negdašnji isusovački samostan počeo adaptirati za nesuđeni Muzej Mimara, pratila sam od prve cigle radove na Jezuitskom trgu, koji su se odvijali pod paskom tadašnjeg ministra kulture Stipe Šuvara. Tada sam se borila za spomenike diljem Hrvatske, od Dubrovnika do Vukovara. Drvljem i kamenjem, svom sam

RUČAK ZA MAMU
Ako nisam skuhala navečer, onda ujutro priredim ručak za mamu, koja ima 94 godine, i u osam sati odem na posao. Često sam na terenu, ali veseli me kad mogu ostati u uredu

silom krenula protiv toga. Da se ne zavaravamo: uništen je spomenik kulture najviše kategorije. Tada nisam mogla ni slutiti da ću, nešto kasnije, voditi tu kuću. Nikada nisam znala kamo će me život odvesti, pa tako ni u najludoj mašti ne bih mogla zamisliti da ću se jednom naći ovdje gdje sam danas.

■ U Klovićevim dvorima komentiraju da ste bili jedini ravnatelj koji je po odlasku ostavio "punu kasu".

– U vrijeme kada sam otišla, ostalo je milijun i osam stotina tisuća na računu, iako sam kuću, nakon Zvonka Festinića, kojega sam naslijedila, zatekla na pozitivnoj nuli. Jako sam pazila. Svaka lipa i svaki račun prošli su kroz moje ruke. Napravila sam tablice u koje sam svaki dan upisivala koliko se karata prodalo i koliko je posjetitelja prošlo kroz izložbe.

Nije bilo lako, kao što ni danas nije lako, ali po prirodi sam "šljaker" i uvijek "u rudniku". Prvo svoje ljeto u Klovićevima provela sam s radnicima u krovu zgrade da osposobimo

VATIKAN
S tadašnjim ministrom kulture Božom Biškupićem i akademikom Vladimirom Markovićem 1999. godine na otvorenju izložbe "Hrvati – kršćanstvo, kultura i umjetnost" u Vatikanskim muzejima (lijevo)

klima- komore. Rugali su mi se da brinem o toalet papiru. No, moraš brinuti o svemu, od crijeva do toalet papira. I o programu, naravno! Pošto nisu bili navikli na to, bilo im je to čudno. Razapinjali su me po medijima, a razapinju me i sada, i smatraju da ću biti Bandićeva "lutka na koncu." Vrlo ružno. Tada su govorili da sam se uvalila u fotelju, a ja nikada u fotelji nisam sjedila. Prije u električnom stolcu!

■ **Studirali ste povijest umjetnosti i komparativnu književnost, bili ste aktivisti- ca. Osim toga, je li vas politika ikada zanimala?**

– Mene politika nije zanimala ništa više nego li i svakog prosječnog čovjeka, što znači ne baš mnogo. No, posao koji sam radila imao je dodira s time, i politika se, po onom poznatom načelu, uistinu, više bavila mnome nego li ja njome. Kada sam pisala članke protiv izgradnje nove nuklearke, raspravljalo se o tome u Saboru i skoro sam nadrijala. Baš te go-

dine, '78., kada sam došla u Vjesnik, kultura je bila puna i krenula sam obrađivati teme zaštite čovjekove okoline. Vodila sam eko-patrolu po cijeloj ondašnjoj državi. Satisfakcija mi je bila kada su mi, nakon dvadeset godina, stručnjaci iz Dubrovnika rekli – "Jeste li vi svjesni da smo zahvaljujući vašim tekstovima uspjeli zaštititi Malostonski zaljev". Zatim, u Omišu se trebala graditi tvornica sintermagnezita. To je jako prijava industrija i ja sam neprestano odlazila u Omiš gdje su bile demonstracije i napisala gomilu tekstova o tome i na kraju se, ipak, ta tvornica nije izgradila. Upravo dok sam 1984. godine, u Zagrebu, radala svoga drugog sina, liječnik koji me poradao nadvio se iznad mene i rekao – "Gospodo Kusin, mi ćemo vama u Omišu podignuti spomenik, jer ste nas spasili od sintermagnezita".

■ **Apostrofirali ste tri osobe kao najzaslužnije u našoj kulturi.**

– Da, Isidor Kršnjavi, Stipe Šuvar i Božo Biškupić. Moram priznati, koliko god sam napadala Šuvara povodom uništavanja zgrade bivšeg samostana na Jezuitskom trgu u svrhu gradnje muzeja, taj čovjek nikada nije odbijao komunicirati sa mnom za novine i nije stvarao oko sebe zid. Svatko može pogriješiti, no ne bi bilo NSK da nije bilo njega, i koliko god sam javno govorila protiv Klovićevih, ne bismo imali taj "kunsthau" da nije bilo Šuvara. Pljuvali su po Šuvaru, kao što su, svojedobno, pljuvali i po Kršnjavome. A pljuju i po Biškupiću. No, svatko je od njih ostavio traga. Smatram da nije bilo lijepo što Šuvara, na kraju, nisu zvali na otvaranje NSK. Biškupić je zaslužan za podignute muzeje: u Naroni, za Muzej krapinskih neandertalaca, za Muzej stakla u Zadru, te Arheološki muzej u Osijeku, koji je gospođa ministrica ukinula i pripojila Muzeju Slavonije. U vrijeme njegova mandata krenuo je veliki projekt arheološkog parka od Vukovara do Iloka. Napravio je veoma mnogo i za knjižnice.

■ **Postoji problem oko Povijesnog muzeja koji bi se trebao preseliti u novouređenu zgradu bivše tvornice duhana.**

– To je još jedan od skandala Ministarstva kulture. Još za vrijeme Bože Biškupića ta je zgrada kupljena za Hrvatski povijesni muzej. Tada je i izrađen projekt za adaptaciju bivše tvornice duhana. Ali pomoćnica ministrice kulture, Vesna Jurić Bulatović, dala je izmijeniti projekt tako da je prostor koji je bio namijenjen za depo prenamijenjen u prostor za najmove, da bi muzej zaradivao pare. A to niti jedan stručnjak ne može potpisati. To je osnovno nepoznavanje struke, jer nužno je da svaki muzej ima svoj depo.

■ **Znamo kako je neslavno završila vaša relacija s Andreom Zlatar Violić, koja vas je dala smijeniti s funkcije ravnateljice Klovićevih dvora. Zbog čega se to dogodilo?**

– Ministrica je željela na moje mjesto staviti svoju prijateljicu, danas, na žalost, pokojnu. I to bespogovorno. I nije dozvolila da Upravno vijeće razmotri pristigle molbe i predloži kandidata. Jer odluka je bila samo njena. A

ŠOK ZA OCA Bila sam najbolji matematičar u školi. Nakon gimnazije željela sam upisati elektrotehniku, što je šokiralo moga oca koji je mislio da ženu elektrotehničarku nitko neće zaposliti

nova ravnateljica, koja je inače sivila kao moj povlašteni kadar, smjestila me u dokumentaciju. Bilo je tu svega i svačega. Pamtim to kao najteže razdoblje moga života. Tada sam u stresu slomila i stopalo.

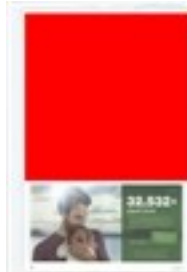
■ **Što ste radili nakon što ste bili primorani otići s mjesta ravnateljice?**

– Ništa. Prvo sam dugo bila na bolovanju, pa sam uzela godišnji i od te i od prethodne godine, koji nisam iskoristila, tako da me nije bilo sedam mjeseci. Bistrila sam glavu. Kada sam se vratila, završila sam u dokumentaciji, gdje sam bila izolirana u sobici u prizemlju, gdje je nekada bio šef tehnike. Žalosno je da više uopće nismo komunicirale. No početkom 2013. pomirila sam se sa sudbinom. Bila sam smirena. Rekla sam, tada, da Bog sa mnom sigurno ima neku drugu nakanu, samo još ne znam koju.

■ **Pomaknimo vrijeme unatrag. Kada ste se kandidirali za ravnateljicu Klovićevih, kandidirala se tada i Biserka Rauter-Plančić, koja je i vaša dobra prijateljica. Ona je, za razliku od vas, u Klovićevima radila otpočetak.**

– Nakon Festinija bio je raspisan prvi natječaj na koji se ja nisam javila. I nitko nije izabran. Potom je raspisan drugi natječaj, a već se sušalo da će se Vjesnik, u kojemu sam radila, ugasiti. Kako su me i tamo nešto ranije opet bili smijenili s mjesta urednice kulture, odlučila sam se javiti. Imala sam viziju što treba napraviti, jer sam Klovićeve pratila od početnih koraka nastajanja. Vjesnik su već dugo svi htjeli ukinuti, još od Račana nadalje. Išla sam na neki sastanak u ministarstvo i rekla Biškupiću da ću se javiti, što ga je prilično iznenadilo. Najviše sam se lomila zbog Bibe, ali da ja nisam prošla, ne bi ni ona bila izabrana. Tražio se čovjek izvan kuće. Biškupić se dugo dvoumio između mene i Fede Vukića. Upravno vijeće nas je oboje predložilo. No, moja nasljednica tada je glasala protiv mene.

■ **Kako ste se uopće zatekli u novinarstvu? >>>**

GLOBUS Hrvatska

» – Vjesnik nije bio moje prvo novinarsko mjesto, jer sam prije toga radila na drugom programu Radio Zagreba. Završila sam faks i nije bilo posla, a volontirala sam u Institutu za povijest umjetnosti, gdje mi je profesor Milan Prelog obećao da ću i ostati. Ali su nešto prije primili moju stariju kolegicu i čekalo se da se odobri novo radno mjesto. Upisala sam i magisterij s temom sakralna gotička arhitektura otoka Krka. Puno sam bila na terenu. U međuvremenu javljala sam se na sve natječe u muzeje, ali nisam uspjela. Onda me jednog dana nazvala bibliotekarka s Odsjeka za povijest umjetnosti i rekla mi da me tražio Tomislav Krčmar s Radio Zagreba. Htio je da surađujem u njegovoj emisiji “Eppur si muove”. Kad sam mu se javila, pitao me “A kaj bi vi radili?” “Gledajte, ja sam povjesničar umjetnosti”, rekla sam mu. “To ništa ne znači, ja sam fizičar.” Tražio me da napravim sinopsis za nekoliko emisija, pa da mu se javim. Nisam tada znala ni što je to sinopsis, no kasnije sam to napravila za deset emisija. Rekao mi je tada da je to već doktorat. I prihvatio moje prijedloge. “Uzмите kasetofon i počnite snimati”, rekao je. “No, ja imam ‘šprahfeler’, neće li to smetati?”, pitala sam ga. “Ma dajte, nema veze”, rekao mi je. Tako sam godinu dana radila kod njega, a on se bavio zaštitom čovjekove okoline i kasnije kada sam prošla na natječaju za posao u Vjesniku, nastavila sam se tamo baviti tim temama.

■ Koje ljude, s kojima ste dolazili u doticaj, pamтите kao zanimljive?

– Do sada nismo ništa rekli o Mimari, a ja sam se kroz duži period intenzivno s njime družila, a bio je i moj susjed na Gornjem gradu. Otpočetak sam aktivno pratila sve faze oko smještaja njegove zbirke i radanja Muzeja. Prvotno, njegova je zbirka bila smještena u vili Zagorje i Mimara me često provodio kroz svoje depoe. Prva izložba te zbirke bila je, isto tako, u vili Zagorje. Bilo je to u vrijeme kada je ministar kulture bio Božidar Gagro, koji je

SUSJED IZ VISOKE Tedeschi je moj susjed, gledamo si u prozore. No kako je vezan uz opciju premijera Milanovića, sum- njam da bi se mogao odlučiti za financij- sku injekciju Gradu

želio ostati tajanstven i koji nije dao da se o tome piše. Dapače, on je to zabranio. Tako o izložbi prije otvaranja u Vjesniku nisam smjela napisati ni riječi. Ali su me zvali iz Starta i pitali da za njih napišem tekst. “Zabranjeno je”, rekoh im. Mi ćemo to imati, ustvrđiše oni i ponoviše “Hoćeš li to napisati?” Poznala sam materijal, ali nisam znala što je izabrano za izložbu. Ali oni su imali sve fotografirano. Pristala sam. I noć sam provela zureći u slajdove i pišući tekst, petnaest kartica. To je izašlo dan uoči otvaranja izložbe. Gagro je bio zaprepašten. Mimara je bio izuzetno zanimljiva osoba. Jednom prilikom mi je rekao: “Umjetnina nema određenu cijenu. Ona vrijedi onoliko koliko budala želi platiti.” Kada je 1987. već bio jako bolestan, počela sam pisati feljton, koji je izlazio u Vjesniku svaki dan kroz mjesec i pol. Bio je to temelj za moju knjigu o njemu, koja je promovirana dan prije otvaranja Muzeja Mimara. Gagro nije

bio dobar s Mimarom, jer ga Mimara nikako nije volio i nije mu davao da dode suviše blizu. Zato valjda nije trpio da mu drugi dolaze. A mi smo bili gornjogradski susjedi pa sam često navraćala Mimari na čašicu razgovora. Bila sam kod njega i u dvorcu Neuhaus u Salzburgu. Kada me je Gagro jednog dana nazvao u Vjesnik, mislila sam da je konačno odlučio dati mi intervju koji sam dugo tražila, o novom zakonu o zaštiti spomenika kulture, ali me on upitao: “Što ste vi jučer radili kod Mimare?” “Pila kavu”, odgovorih mu.

■ Što ga je mučilo?

– Zapravo ne znam. S Mimarom je bio u napetim odnosima. A ni naš odnos nije baš bio sjajan. U vrijeme kad sam diplomirala, on je bio direktor Zavoda za kulturu, a tamo je bila velika fluktuacija ljudi: dođu tamo, kasnije nađu drugi posao, pa odu dalje. Kako je on mene znao kao studenta, pitala sam ga bih li mogla doći raditi u Zavod, no on je to izbjegao. Kada sam nešto kasnije počela pisati u Vjesniku i kada je vidio moje analitičke tekstove, onda me je zvao da predem k njemu. No, tada sam ja to odbila.

■ O Mimari ste napisali i knjigu.

– U siječnju 1987. spremala sam se za Berlin gdje se trebala otvoriti izložba Ivana Meštrovića. Ali 31. siječnja Mimara umre. Odustadoh od Berlina i nastavih pisati feljton. Kada sam već bila u tome, odlučila sam još neke stvari istražiti te sam otišla u Beograd u Arhiv Jugoslavije gdje sam provela dva tjedna. Tražila sam dokumente o Mimarinom radu u reparacionoj komisiji. U arhivu su mi rekli da tu neću ništa naći, ali ipak sam ušla u trag i uspjela sve iskopati, jer nisam krenula od nje, već od Milana Preloga koji je prije Mimare bio u reparacionoj komisiji. U Beogradu sam još razgovarala s Mimarinim berlinskim suvremenikima koji su mi otkrili još neke važne detalje. Tako sam zaokružila priču i napisala knjigu “Mimara”. Promovirana je u atriju Klovićevih dvora 16. 7. 1987. Dan kasnije otvoren

Hrvatska | GLOBUS

je Muzej Mimara na Rooseveltovom trgu.

Tisuće ljudi je prošlo kroz moj život, kao i ja kroz njihov. I Antun Vujić bio je "interešantan": kada je postao ministar kulture, maknuo me s mjesta selektora Venecijanskog bijenala. Bili smo u nikakvim odnosima, do pred kraj njegova mandata. Ne znam kako se desio preokret, jer je on čak, na kraju, tražio da ja napravim intervju s njime. Poslije, on je meni rekao da su njega krivo naveli i da bi me on zapravo, da je znao kakva sam ja, doveo k sebi u ministarstvo. Kako nisam zloпамtilo, ostali smo u dobrim odnosima.

■ Kako je bilo vrijeme vaše mladosti? Gdje ste zalazili, kako ste se družili? Bila je tu i '68. i '71.

– Ako mislite na "Zvečku" i poletovske "dirve", o kojima je u modi danas govoriti, sve je, u nekom paralelnom svijetu, prošlo negdje pokraj mene. Već od 1969, kada sam upisala fakultet, bila sam neprestano na terenu: zagorski dvorci, crkve. Moj se interes kretao u potpuno drugom smjeru.

■ Kako su vas odgajali roditelji? U kakvom ste duhu odrastali?

– U veoma tradicionalnom. I znalo se: red, rad i disciplina. Moj brat Boris devet je godina od mene stariji. Zapravo odrastala sam s dečkima, bratovim prijateljima. Moji su roditelji bili ekonomisti i naravno da je moj otac mislio da ću studirati ekonomiju. Tim više što sam bila najbolji matematičar u školi. Moja je maturna radnja bila o zakonu vjerojatnosti. Nakon gimnazije željela sam upisati elektrotehniku, što je šokiralo moga oca koji je mislio da mene ženu elektrotehničarku nitko neće zaposliti. Zato je tražio da upišem ekonomiju, što sam i učinila, ali sam sebi za dušu otišla na Filozofski i položila prijemni iz povijesti umjetnosti i komparativne književnosti. I to upisala paralelno. Kada sam položila važan ispit kod profesorice Vere Horvat Pintarić, obrazložila sam joj da trčim zbog roditelja i na Ekonomski fakultet. Ona mi je rekla da joj pošaljem roditelje na razgovor. No, to im je bilo dovoljno. Nisu otišli na faks, ali su pustili. Nastavila sam samo na Filozofskom.

■ Zanimljiva je i priča o vašem podrijetlu.

– Svašta je tu izmiješano. Mama, rođena Medović, iz Senja je. Njezina mama, dakle moja baka, prezimenom Olivieri, potječe iz obitelji talijanskih trgovaca koji su došli u Senj i tu ostali. Otac moje majke, moj djed, iz Kune je na Pelješcu. On je Medović. Nećak je slikara Celestina Medovića koji je, iako je bio fratar, bio malo "prpošan", pa se u obitelji priča da je volio ženu svoga brata i da je moj djed, zapravo, njegov sin. S mamine strane obitelji svi su dugovječni. Moj je djed umro sa 89 godina, moja mama ima tri bratića i sestričnu i svi su blizu devedeset, a ona, najstarija, ušla je u 94. godinu. Svi su vitalni, radno aktivni i dobre pameti!

Moj otac je iz Vinice kraj Varaždina, gdje je čuveni arboretum Opeka. Tu su živjeli moji baka i djed. Njihovi preci doselili su se iz Češke. Moja obitelj Kusin jedina je tog prezimena

ŽESTOKI TEMPO

"Nema kod mene istih radnih dana. Legnem oko jedan, dva iza ponoći, dignem se u 6 i 15. Imam psa koji je nekad kod mene, a nekad kod moga sina. Ujutro je prvo kava, onda prošetam psa i s njim odem do dućana na Gornjem gradu"

u Hrvatskoj. Ima ih još u Austriji. Ja sam, dakle, jedan dobar mješanac!

■ Čini se da je vaš život vaš posao.

– Jednom me je moj sin pitao: "Mama, je l' ti radiš da bi živjela ili živiš da bi radila?" Sjećam se da sam ga na to pogledala i rekla: "Čekaj na odgovor dok odrasteš". Sada kada je odrastao, i kada mnogo radi, podsjećam ga na to pitanje.

■ A koji bi bio vaš odgovor na to pitanje?

– Pa najbliže je to da je posao dio mog identiteta. Radna aktivnost mi je, valjda, upisana u DNK. Ima tu dosta genetike. Moj otac bio je organiziran "do boli". Pedesetih, on je ujutro radio u Kemikaliji, a još dodatno, popodne, za "Gavrilović" i, k tomu, učio je engleski. Onda se radilo od sedam ujutro, pa se dizao u četiri da bi učio engleski. Bio je organiziran, precizan i pažljivo je vodio kućne financije. To je moj mlađi sin naslijedio od njega, a ima i njegovu konstituciju: visok, mršav. Ja sam dobro organizirana, a moj mlađi sin još bolje.

■ Čime se bave vaša djeca?

– Mlađi je FER-ovac, a stariji je sociolog.

■ Kako vaša djeca reagiraju na pozicije u vašem poslovnom životu? Na vaše javno eksponiranje zbog prirode posla?

– Oni su uvijek dosta kritički prema meni raspoloženi. Još od rane dobi, pogotovu ovaj koji je bio na Filozofskom, nije želio da se zna da sam mu mama. Da ne nosi teret poznate majke. I da sam u životu postigne što želi. Imamo, naime, različita prezimena, ja sam

zadržala djevojačko.

■ Jeste li poštovali želju svoje djece za njihovim integritetom?

– Jako. Izrazito. Obojica su se veoma rano osamostalila. Moj odgoj i odnos s njima uvijek je bio prijateljski, ne docirajući. Željela sam da ne bude onako kako sam ja svoje djetinjstvo prolazila, iako o svojim roditeljima mogu reći sve najbolje. Sa svojom djecom sam uvijek mnogo razgovarala.

Mogu za sebe reći da sam pravednik, a stariji sin, koji je studirao sociologiju, pravednik je na "entu". Za trenutni posao mi kažu "Jesi ti svjesna... Je l' ti znaš... Pazi kaj govoriš..." Ne mogu reći da su na to ponosni, ali nikada nisam stvarala takav odnos, prema kojem bi neka moja pozicija, meni, pa onda i njima, trebala biti od posebnog značaja, jer sam uvijek bila šljaker.

■ Kako su vaša dva sina odrastala uz tako zaposlenu majku, uz ženu od karijere?

– Moram istaknuti ulogu moje mame, koja mi je mnogo pomagala. Osim toga, u Vjesniku sam imala lijepu mogućnost da ne moram biti stalno u redakciji. Kako sam noćni tip, vrlo često sam, kada bih djecu stavila spavati, počinjala pisati. A što se karijere tiče, ona dođe i prođe. A kad se okrenete iza sebe i pogledate što ste to u životu učinili, onda sve te karijere nestaju. Ostaju moja dva sina. To smatram svojim jedinim pravim uspjehom u životu.